**നിരാകരണപത്രം**

(Disclaimer)

പ്രാദേശിക ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമ്മിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾ കടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവഹണ നടപ്പാക്കലുകൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

[2020] 1 എസ്.സി.ആർ 652

മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനവും മറ്റുള്ളവരും

വേഴ്സസ്

പാൻ ഇന്ത്യ പര്യാഠൻ ക്ലിപ്പ്വും മറ്റൊരാളും

(2009 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പരുകൾ 6438-6439)

2020 ഫെബ്രുവരി 18

**[ജസ്റ്റിസ് ദീപക് ഗുപ്ത, ജസ്റ്റിസ് ഹേമന്ത് ഗുപ്ത]**

*1923-ലെ ബോംബെ വിനോദ തീരുവ നിയമം: വകുപ്പുകൾ 3(1)(ബി), 3(2), 3(5)(എ), (ബി) എന്നിവ - വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശന ഫുകയിന്മേലുള്ള നികുതി - വിനോദ പാർക്കിലെ പ്രവേശനത്തിന് വിനോദ തീരുവ ചുമത്തൽ - എതിർകക്ഷി ഒരു വിനോദ പാർക്ക് നടത്തുകയും വിനോദ തീരുവ അടയ്ക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥനാവുകയും ചെയ്തു - ഏകീകൃത ടിക്കറ്റിന്റെ മൂല്യത്തിന്റെ 3.75 ശതമാനം നിരക്കിലാണ് വിനോദ തീരുവ ചുമത്തേണ്ടതെന്ന് എതിർകക്ഷി സ്ഥിരീകരണം തേടി. എന്നാൽ, 3.75 ശതമാനത്തിന് പകരം 7.5 ശതമാനം നിരക്കിലാണ് വിനോദ തീരുവ ആവശ്യപ്പെട്ടത് - എതിർകക്ഷി പ്രതിഷേധത്തോടെ ഫുക അടച്ചു - നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടും അടച്ച നികുതി തിരികെ ലഭിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ട് റിട്ട് ഹർജി നൽകി - വിനോദ പാർക്കിന് ചുമത്തേണ്ട വിനോദ തീരുവ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം 15 ശതമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനം, അതായത് 7.5 ശതമാനം ആണെന്നും, അതിനാൽ വകുപ്പ് 3(5)(എ), (ബി) എന്നിവ പ്രകാരം വിനോദ തീരുവ 7.5 ശതമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനം, അതായത് 3.75 ശതമാനം ആണെന്നും ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചു - അപ്പീലിൽ ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു: വിനോദ പാർക്ക് തുടങ്ങിയ തീയതി മുതലുള്ള ആദ്യ മൂന്ന് വർഷങ്ങളിൽ വിനോദ തീരുവ നൽകേണ്ടതില്ല - എന്നാൽ, തുടർന്നുള്ള രണ്ട് വർഷങ്ങളിൽ, വകുപ്പ് 3(1)(ബി) പ്രകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമോ ആണ് നികുതി ചുമത്തേണ്ടത് - എല്ലാ വിനോദങ്ങൾക്കും എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള ഇളവിന് അർഹതയില്ല, അതിനാൽ എതിർകക്ഷികൾക്ക് വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള ആനുകൂല്യം അവകാശപ്പെടാനാവില്ല - വിനോദ പാർക്കുകൾക്ക് വകുപ്പ് 3(2) അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു ആനുകൂല്യത്തിന് മാത്രമേ അർഹതയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ - വകുപ്പ് 3(2) എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും*

*മറ്റ് എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ബാധകമല്ലാത്തതിനാൽ, വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള വിനോദ തീരുവ മാത്രമേ ചുമത്താൻ കഴിയൂ - വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരം, വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം നൽകേണ്ട നികുതിയുടെ 50 ശതമാനമാണ് വിനോദ തീരുവ എന്ന ഹൈക്കോടതിയുടെ ഉത്തരവ് അംഗീകരിക്കാനാവില്ല, അത് റദ്ദാക്കുന്നു.*

**അപ്പീലുകൾ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് കോടതി**

**വിധിച്ചു: 1.1. 1923-ലെ ബോംബെ വിനോദ തീരുവ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ലെ ഉപഖണ്ഡം (ii) വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്, വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ഉള്ള നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം നൽകണമെന്നാണ്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ലെ ഉപഖണ്ഡം (ii)-ന്റെ ആദ്യ ഭാഗം അനുസരിച്ച്, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി) പ്രകാരം ചുമത്താവുന്ന 15 ശതമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനമാണ് വിനോദ തീരുവ. നിയമത്തിലെ ഉപവകുപ്പ് 3(2) ആണ് വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടത്. വിനോദ പാർക്കുകളിലേക്കുള്ള പ്രത്യേക വിഭാഗം സന്ദർശകർക്ക് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി) നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം നിരക്കിൽ നികുതി ചുമത്തുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥ. "ഏതെങ്കിലും സൊസൈറ്റിയിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യയോ സംഭാവനയോ ആയി നൽകുന്ന മൊത്തത്തുക", അല്ലെങ്കിൽ "ഒരു സീസൺ ടിക്കറ്റിനായി", അല്ലെങ്കിൽ "തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശന അവകാശത്തിനായി", അല്ലെങ്കിൽ "ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിനായി" എന്നിങ്ങനെ പണം നൽകുന്നവർക്കാണ് ഇത് ബാധകമാവുക. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ഈ നാല് വിഭാഗങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. വിഭാഗം (എ) എന്നത് ഏതെങ്കിലും സൊസൈറ്റിയിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യയോ സംഭാവനയോ ആയി നൽകുന്ന മൊത്തത്തുകയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സൊസൈറ്റിക്ക് പണം നൽകുന്നില്ലാത്തതിനാൽ റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ അത്തരം വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടില്ല. സന്ദർശകർക്ക് സീസൺ ടിക്കറ്റ് നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന വാദം റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്കില്ല. വിഭാഗം (ഡി) പ്രകാരം, ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിന് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം ചുമത്തുന്നത്, സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെയോ മുനിസിപ്പൽ കോർപ്പറേഷന്റെയോ തീരുമാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്കോ മറ്റ് വിനോദ പാർക്ക് ഉടമകൾക്കോ കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ നികുതി ചുമത്താൻ അനുവദിക്കുന്ന ഇളവ് നൽകണോ എന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് അവരാണ്.[ഖണ്ഡിക 12-15][660-ബി-എച്ച്]**

1.2. ഗെയിമുകളോ റൈഡുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവ രണ്ടും ഉൾപ്പെടെ വിവിധ തരം വിനോദങ്ങൾ പ്രവേശന ഫീസ് വാങ്ങി സ്ഥിരമായി നൽകുന്ന സ്ഥലമായാണ് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(എ-1) പ്രകാരം വിനോദ പാർക്കിനെ നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിനോദ സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിച്ച ഒരു വ്യക്തി പിന്നീട് മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിനായി നൽകുന്ന പണമാണ് പ്രവേശനത്തിനുള്ള പണം എന്ന് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(ബി) നിർവചിക്കുന്നു. വിനോദം നടക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തേക്കുള്ള പ്രവേശനം ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശനം എന്ന് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(ഡി) കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. എല്ലാ റൈഡുകൾക്കും ഗെയിമുകൾക്കുമായി പ്രവേശന അവകാശമായി ഒരു മൊത്തത്തുക നൽകുമ്പോൾ, അത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമായി മാറുമെന്ന് പറയാനാവില്ല. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ഒരു കോമ്പൗണ്ടിലുള്ള ഒന്നോ അതിലധികമോ റൈഡുകളോ ഗെയിമുകളോ ഉൾപ്പെടെ ഒരൊറ്റ ടിക്കറ്റാണ് നൽകുന്നത്. ഓരോ റൈഡിനും ഗെയിമിനും വെവ്വേറെ തുക ഈടാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്ക് വാദമില്ല. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(ഡി) പ്രകാരം വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശനത്തിൽ സേവന ദാതാവ് നൽകുന്ന എല്ലാ റൈഡുകളും ഗെയിമുകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികൾ എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഒരു ദിവസത്തെ ഒറ്റ ടിക്കറ്റിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളായി കണക്കാക്കാം എന്നല്ല. ഒരു ഗെയിമിനോ റൈഡിനോ ഉള്ള സൗകര്യം ഒന്നിലധികം ദിവസങ്ങളിൽ നൽകുകയും ഓരോ ദിവസത്തെയും ഇവന്റുകൾക്കായി സംയോജിത ടിക്കറ്റ് നൽകുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികൾ എന്ന് പറയാനാവുക. അപ്പോൾ മാത്രമേ അത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയൂ.[ഖണ്ഡിക 16, 17][661-ബി-ഇ]

1.3. പ്രവേശന ടിക്കറ്റ് നൽകിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അത് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമല്ല, മറിച്ച് വകുപ്പ് 3(1)(ബി) പ്രകാരം മാത്രമാണ്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2)-ൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന നാല് വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഒരു വിനോദ പാർക്ക് സന്ദർശകന് വകുപ്പ് 3(2) ബാധകമല്ല. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2)-ന്റെ പരിധിയിൽ വരാത്തതിനാൽ, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2)-ൽ നിർദ്ദിഷ്ട വിഭാഗം ആളുകൾക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള 50 ശതമാനം ഇളവിന് അവർക്ക് അർഹതയില്ല.[ഖണ്ഡിക 18][661-എഫ്-ജി]

**1.4. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി), വകുപ്പ് 3(2) എന്നിവയേക്കാൾ പ്രാബല്യം വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ക്കുണ്ട്. വിനോദ പാർക്ക് ആരംഭിച്ച തീയതി മുതൽ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് വർഷങ്ങളിൽ വിനോദ തീരുവ നൽകേണ്ടതില്ലാത്തതിനാൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ, തുടർന്നുള്ള രണ്ട് വർഷങ്ങളിൽ, വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ, അല്ലെങ്കിൽ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ആണ് നികുതി ചുമത്തേണ്ടത്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി) എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും ബാധകമാണ്, എന്നാൽ വകുപ്പ് 3(2) അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിർദ്ദിഷ്ട വിഭാഗങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ ബാധകമാകൂ. എല്ലാ വിനോദങ്ങൾക്കും എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള ഇളവിന് അർഹതയില്ല. അതിനാൽ, റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്ക് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള ആനുകൂല്യം അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ആദ്യം നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരവും പിന്നിട് വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരവും ആനുകൂല്യം അവകാശപ്പെടുന്നു എന്നത് അസംബന്ധമാണ്. വിനോദ പാർക്കുകൾക്ക് വകുപ്പ് 3(2) അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു ആനുകൂല്യത്തിന് മാത്രമേ അർഹതയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. വകുപ്പ് 3(2) എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും മറ്റ് എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ബാധകമല്ലാത്തതിനാൽ, വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള വിനോദ തീരുവ മാത്രമേ ചുമത്താൻ കഴിയൂ. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള നികുതി അതിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന നിർദ്ദിഷ്ട വിഭാഗങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ ചുമത്താൻ കഴിയൂ.[ഖണ്ഡിക 19][661-എച്ച്; 662-എ-സി]**

**1.5. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരം, വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം നൽകേണ്ട നികുതിയുടെ 50 ശതമാനമാണ് വിനോദ തീരുവ എന്ന ഹൈക്കോടതി വിധിന്യായം അംഗീകരിക്കാനാവില്ല, അത് റദ്ദാക്കുന്നു.[ഖണ്ഡിക 20] [662-ഡി]**

സിവിൽ അപ്പീൽ അധികാരിത: 2009 ലെ സിവിൽ അപ്പീൽ നമ്പരുകൾ 6438-6439.

1998 ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ 2009 നൊപ്പം 1996 ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ 111-ൽ ബോംബെ ഹൈക്കോടതിയുടെ 19.12.2006 ലെ വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും നിന്ന്.

അപ്പീൽവാദികൾക്ക് വേണ്ടി സച്ചിൻ പാട്ടീൽ, രാഹുൽ ചിട്ട്നീസ്, ആദിത്യ എ. പാണ്ഡെ, ജിയോ ജോസഫ്, നിശാന്ത് രമാകാന്ത് റാവു കട്നേശ്വർകർ എന്നീ അഭിഭാഷകർ ഹാജരായി.

അപ്പീൽ എതിർകക്ഷികൾക്ക് വേണ്ടി തേജ്വീർ ഭാട്ടിയ, സുദീപ് ചാറ്റർജി, മിസ് സുർഭി സിങ്, ഗൌരവ് ശർമ, അഭിനവ് മുഖർജി എന്നീ അഭിഭാഷകർ ഹാജരായി.

കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പ്രസ്താവിച്ചത്

**ജസ്റ്റിസ് ഹേമന്ത് ഗുപ്ത**

1. 2006 ഡിസംബർ 19-ന് ബോംബെ ഹൈക്കോടതിയുടെ ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവിനെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് നിലവിലെ അപ്പീലുകൾ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. 1923-ലെ ബോംബെ വിനോദ തീരുവ നിയമത്തിലെ([1]) വകുപ്പുകൾ 3(1)(ബി), 3(2), ഉപവകുപ്പുകൾ 5(എ), (ബി) എന്നിവ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട്, എതിർകക്ഷികൾ([2]) നൽകേണ്ട നികുതി നിരക്ക് താഴെ പറയുന്ന പ്രകാരമാണെന്ന് ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചു:

"i. പാർക്ക് തുടങ്ങിയ തീയതി മുതലുള്ള ആദ്യ മൂന്ന് വർഷങ്ങളിൽ ഹർജികക്ഷികൾ നികുതി നൽകേണ്ടതില്ല.

ii. തുടങ്ങിയ തീയതി മുതലുള്ള 4-ഉം 5-ഉം വർഷങ്ങളിൽ, ഇളവ് നൽകുന്ന വ്യവസ്ഥ ബാധകമാക്കി 3.75 ശതമാനം നിരക്കിലാണ് നികുതി നൽകേണ്ടത്.

iii. പാർക്ക് തുടങ്ങിയ തീയതി മുതലുള്ള 6-ാം വർഷത്തിലും അതിനുശേഷവും 7.5 ശതമാനം നിരക്കിലാണ് നികുതി നൽകേണ്ടത്."

2. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ഗ്രേറ്റർ ബോംബെ പരിധിയിൽ സ്വന്തമായി ഒരു വിനോദ പാർക്ക് നടത്തുന്നുണ്ട്. 1989 ഡിസംബർ 25-നാണ് ഇത് പൊതുജനങ്ങൾക്കായി തുറന്നുകൊടുത്തത്. വിനോദ പാർക്കിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിനും വിനോദത്തിനുമായി അവർ ഒരു മൊത്തത്തുക ഈടാക്കിയിരുന്നു. നിയമപ്രകാരം, റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ വിനോദ തീരുവ അടയ്ക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരായിരുന്നു.

---

1 ചുരുക്കത്തില് 'നിയമം'

2 ചുരുക്കത്തില് 'റിട്ട് ഹര്ജികക്ഷികള്

3. ഹൈക്കോടതിയിൽ സമർപ്പിച്ച റിട്ട് ഹർജിയിൽ, റിട്ട് ഹർജികക്ഷികളുടെ വാദം ഇതാണ്: 1994 ഒക്ടോബർ 4-ന്, ഏകീകൃത ടിക്കറ്റിന്റെ മൂല്യത്തിന്റെ 3.75 ശതമാനം വിനോദ തീരുവ ചുമത്തണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് അവർ സ്ഥിരീകരണം തേടി. രണ്ടാം അപ്പീൽവാദി - ബോംബെ സബർബൻ ഡിസ്ട്രിക്ട് കളക്ടർ ഈ നിലപാട് അംഗീകരിച്ചു. പിന്നീട്, 1995 ജനുവരി 7-ലെ കത്തിലൂടെ, 3.75 ശതമാനത്തിന് പകരം 7.5 ശതമാനം നിരക്കിൽ നികുതി അടയ്ക്കണമെന്ന് റിട്ട് ഹർജികക്ഷികളെ അറിയിച്ചു. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ഈ ആവശ്യത്തെ റിട്ട് ഹർജിയിലൂടെ ചോദ്യം ചെയ്തു. പുതിയ ഹർജി ഫയൽ ചെയ്യാൻ അനുമതി വാങ്ങി പ്രസ്തുത റിട്ട് ഹർജി പിൻവലിച്ചു.

4. 1994 സെപ്റ്റംബർ 16 മുതൽ 1994 ഡിസംബർ 24 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ വിനോദ പാർക്കിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന് 7.5 ശതമാനം നിരക്കിലും, 1994 ഡിസംബർ 25 മുതൽ 15 ശതമാനം നിരക്കിലും വിനോദ തീരുവ ഈടാക്കാൻ സംസ്ഥാനം ശ്രമിച്ചു. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ പ്രതിഷേധത്തോടെ നികുതി അടച്ചു. നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടും അടച്ച നികുതി തിരികെ ലഭിക്കണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ട് റിട്ട് ഹർജി നൽകി.

5. താഴെപ്പറയുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടതെന്ന് ഹൈക്കോടതി കണ്ടെത്തി:

"i. 1994 സെപ്റ്റംബർ 16 മുതൽ 1994 ഡിസംബർ 24 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ ഹർജികക്ഷികൾ നൽകേണ്ട വിനോദ തീരുവ നിരക്ക്.

ii. 1994 ഡിസംബർ 25 മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന കാലയളവിൽ നൽകേണ്ട നികുതി നിരക്ക്.

iii. 1989 ഡിസംബർ 25 മുതൽ 1990 ഓഗസ്റ്റ് 23 വരെ നൽകേണ്ട നികുതി, ഹർജികക്ഷികൾക്ക് തിരികെ നൽകേണ്ട തുകയിൽ നിന്ന് ഇതിനകം ക്രമീകരിച്ച എതിർകക്ഷികളുടെ നടപടി നിയമപരമായി ന്യായവും സാധുവാണോ? 1998-ലെ റിട്ട് ഹർജി നമ്പർ 2009-ലാണ് ഈ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്നത്."

6. കക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകർ ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്:

"2 (എ-1). "വിനോദ പാർക്ക്" എന്നാൽ ഗെയിമുകളോ റൈഡുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവ രണ്ടും ഉൾപ്പെടെ വിവിധ തരം വിനോദങ്ങൾ (സിനിമാറ്റോഗ്രാഫ് പ്രദർശനവും വീഡിയോ പ്രദർശനവും ഒഴികെ) പ്രവേശന ഫീസ് വാങ്ങി സ്ഥിരമായി നൽകുന്ന സ്ഥലം എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്;

xx xx xx

2 (ബി) വിനോദ തീരുവ ചുമത്തുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് "പ്രവേശനത്തിനുള്ള പണം" എന്നതിൽ താഴെ പറയുന്നവ ഉൾപ്പെടുന്നു-

(i) വിനോദ സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിച്ച ഒരു വ്യക്തി, നികുതിയോ കൂടുതൽ നികുതിയോ അടയ്ക്കേണ്ട മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിനായി നൽകുന്ന ഏതൊരു തുകയും,

xx xx xx

(ഡി) "വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശനം" എന്നതിൽ വിനോദം നടക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തേക്കുള്ള പ്രവേശനമോ അല്ലെങ്കിൽ കേബിൾ നെറ്റ്വർക്കുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ആന്റിനയിൽ നിന്നുള്ള കേബിൾ കണക്ഷൻ വഴിയോ ഡയറക്ട്-ടു-ഹോം (ഡി.ടി.എച്ച്) ബ്രോഡ്കാസ്റ്റിംഗ് സേവനത്തിനായുള്ള കേബിൾ ടെലിവിഷൻ വഴിയോ വിനോദം നൽകുന്ന സ്ഥലത്തേക്കുള്ള പ്രവേശനമോ ഉൾപ്പെടുന്നു;

xx xx xx

(എഫ്) ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തെ സംബന്ധിച്ച് "വിനോദ തീരുവ" അല്ലെങ്കിൽ "നികുതി" എന്നാൽ വകുപ്പ് 3 പ്രകാരം ചുമത്തുന്ന വിനോദ തീരുവ എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്;

3. വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശന തുകയിന്മേലുള്ള നികുതി. –

(1) ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിനായുള്ള [വീഡിയോ ഗെയിമുകൾ, ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ആന്റിന അല്ലെങ്കിൽ കേബിൾ ടെലിവിഷൻ വഴിയുള്ള പ്രദർശനം, അല്ലെങ്കിൽ ഡയറക്ട്-ടു-

ഹോം (ഡി.ടി.എച്ച്) ബ്രോഡ്കാസ്റ്റിംഗ് സേവനം വഴിയുള്ള പ്രദർശനം, ബൗളിംഗ് ആലി, ഗോ-കാർട്ടിംഗ്, ഡാൻസ് ബാർ, ഡിസ്കോതെക്, വിനോദ പാർക്ക്, വാട്ടർ സ്പോർട്സ് ആക്റ്റിവിറ്റി, പൂൾ ഗെയിം എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒഴികെ] പ്രവേശനത്തിനായുള്ള എല്ലാ പേയ്മെന്റുകൾക്കും താഴെ പറയുന്ന നിരക്കുകളിൽ സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് നികുതി (ഇനിമുതൽ "വിനോദ തീരുവ" എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നു) ചുമത്തുകയും നൽകുകയും വേണം, അതായത്:-

(എ) xx xx xx

(ബി) എല്ലാ വിനോദങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ, [വീഡിയോ പ്രദർശനം ഉൾപ്പെടെയുള്ള സിനിമാറ്റോഗ്രാഫ് വഴിയുള്ള പ്രദർശനം ഒഴികെ [വീഡിയോ ഗെയിമുകളും ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ആന്റിന അല്ലെങ്കിൽ കേബിൾ ടെലിവിഷൻ വഴിയുള്ള പ്രദർശനവും]

എന്നാൽ കാബറേ വിനോദത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ, അത്തരം വിനോദത്തിനുള്ള പ്രവേശനത്തിനായി, ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളോടു കൂടിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും, സാധാരണ ടിക്കറ്റുകൾ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, ഒരാൾക്ക് ഒരു ഷോയ്ക്ക് ഉടമ ഈടാക്കുന്ന മൊത്തം തുകയുടെ അമ്പത് ശതമാനം പ്രവേശനത്തിനുള്ള പേയ്മെന്റായി കണക്കാക്കുകയും ഈ ഖണ്ഡം പ്രകാരം അതിന്മേൽ നികുതി ചുമത്തുകയും വേണം.

*എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു വിനോദ പാർക്കിനെ സംബന്ധിച്ച വിനോദ തീരുവ, ഗെയിമുകൾക്കും റൈഡുകൾക്കും വെവ്വേറെ ചാർജ് ഈടാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, വിനോദ പാർക്കിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിനായി നൽകുന്ന തുകയുടെ 15 ശതമാനമായിരിക്കണം."*

*3(2) ഏതെങ്കിലും സൊസൈറ്റിയിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യയോ സംഭാവനയോ ആയി നൽകുന്ന മൊത്തത്തുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സീസൺ ടിക്കറ്റിനായുള്ള തുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശന അവകാശത്തിനായുള്ള തുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിനായുള്ള തുകയോ,* അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിനുള്ള പ്രവേശന അവകാശത്തോടൊപ്പം കൂടിച്ചേർന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ പണം നൽകാതെയോ കുറഞ്ഞ നിരക്കിലോ അത്തരം

പ്രവേശന അവകാശം ഉൾപ്പെടുന്നതോ ആയ ഏതെങ്കിലും ആനുകൂല്യത്തിനോ അവകാശത്തിനോ സൗകര്യത്തിനോ സാധനത്തിനോ ആയി മൊത്തത്തുക നൽകിയാണ് വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശനം നേടുന്നതെങ്കിൽ, അത്തരം മൊത്തത്തുകയുടെ 50 ശതമാനത്തിന്മേൽ ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി)-ൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള നിരക്കുകളിൽ വിനോദ തീരുവ ചുമത്തുകയും നൽകുകയും വേണം.

3(5)(എ) *ഉപവകുപ്പ് (2)-ലോ ഈ നിയമത്തിലെ മറ്റേതെങ്കിലും വ്യവസ്ഥകളിലോ എന്തുതന്നെ അടങ്ങിയിരുന്നാലും, എന്നാൽ ഖണ്ഡം (ബി)-ലെ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയമായി, 1989 ഡിസംബർ 25 മുതലും അന്നു മുതൽക്കും പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്ന വിധം, ഒരു വിനോദ പാർക്കിനെ സംബന്ധിച്ച വിനോദ തീരുവ ഉടമ സംസ്ഥാന സർക്കാരിന് താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ നൽകുകയും ചുമത്തുകയും വേണം, അതായത്:-*

(i) വിനോദ പാർക്ക് തുടങ്ങിയ തീയതി മുതലുള്ള ആദ്യത്തെ മൂന്ന് വർഷത്തേക്ക് നികുതിയില്ല;

*(ii) തുടർന്നുള്ള രണ്ട് വർഷങ്ങളിൽ, ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ചുമത്താവുന്ന നികുതി നിരക്കിന്റെ അമ്പത് ശതമാനം നിരക്കിൽ;*

(iii) ആറാം വർഷം മുതൽ, ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ചുമത്താവുന്ന വിനോദ തീരുവയുടെ മുഴുവൻ തുകയും. വിശദീകരണം.- ഈ ഉപവകുപ്പിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി,-

*********"

(ഊന്നൽ നൽകി)

7. വിനോദ പാർക്കിന് ചുമത്തേണ്ട വിനോദ തീരുവ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം 15 ശതമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനം, അതായത് 7.5 ശതമാനം ആണെന്നും, അതിനാൽ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ), (ബി) എന്നിവ പ്രകാരം വിനോദ തീരുവ 7.5 ശതമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനം,

അതായത് 3.75 ശതമാനം ആണെന്നും ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചു. നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഒന്നിച്ചു വായിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇത്തരം വ്യാഖ്യാനമെന്ന് ഹൈക്കോടതി വിധിച്ചു.

8. വിനോദ പാർക്കിനെ സംബന്ധിച്ച വിനോദ തീരുവ അതിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ ചുമത്തണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന ഒരു തടസ്സഖണ്ഡത്തോടെയാണ് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ) ആരംഭിക്കുന്നത് എന്നതാണ് അപ്പീൽവാദികളുടെ അഭിഭാഷകന്റെ വാദം. വിനോദ പാർക്കിനെ സംബന്ധിച്ച വിനോദ തീരുവ പ്രവേശനത്തിനായി നൽകുന്ന തുകയുടെ 15 ശതമാനം ആയിരിക്കണമെന്ന് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1) വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. വകുപ്പ് 3(5)(എ) ആരംഭിക്കുന്ന തടസ്സഖണ്ഡം പ്രകാരം, ആ ഉപവകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസൃതമായിരിക്കണം നികുതി ചുമത്തേണ്ടത്. നികുതി നൽകേണ്ടതില്ലെന്ന് പറയുന്ന നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ലെ ഉപഖണ്ഡം (i)-ന്റെ കാര്യത്തിൽ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല. തുടർന്നുള്ള രണ്ട് വർഷങ്ങളിൽ, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ചുമത്താവുന്ന നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം നിരക്കിൽ നികുതി ചുമത്തണമെന്ന് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ലെ ഉപഖണ്ഡം (ii) വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു.

9. "വിനോദ പാർക്ക്" എന്നതിന്റെ നിർവചനവും (പ്രവേശന ഫീസ് വാങ്ങി സ്ഥിരമായി വിവിധ തരം വിനോദങ്ങൾ നൽകുന്ന സ്ഥലം എന്നാണ് അർത്ഥം), തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശന അവകാശത്തിനായി മൊത്തത്തുക നൽകി പ്രവേശനം നേടുമ്പോൾ വകുപ്പ് 3(1)(ബി)-ൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന നിരക്കുകളുടെ 50 ശതമാനം നിരക്കിൽ വിനോദ തീരുവ ഈടാക്കുമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന വകുപ്പ് 3(2)-ഉം ഒന്നിച്ച് വായിക്കുമ്പോൾ, വിനോദ പാർക്കിലെ എല്ലാ റൈഡുകൾക്കും ഗെയിമുകൾക്കുമായി പ്രവേശന അവകാശമായി ഒരു മൊത്തത്തുക ഈടാക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ വകുപ്പ് 3(2) ബാധകമാകുമെന്നും, വിനോദ പാർക്ക് നൽകേണ്ട വിനോദ തീരുവ വകുപ്പ് 3(1)(ബി)-ൽ നൽകിയിട്ടുള്ള 15 ശതമാനത്തിന്റെ പകുതിയായ 7.5 ശതമാനം ആയിരിക്കുമെന്നും റിട്ട് ഹർജികക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകൻ വാദിച്ചു.

10. "ഗെയിമുകൾക്കും റൈഡുകൾക്കും വെവ്വേറെ ചാർജ് ഈടാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും, വിനോദ പാർക്കിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിനായി നൽകുന്ന തുകയുടെ 15 ശതമാനമായിരിക്കും" എന്ന വാചകത്തോടെയാണ് വകുപ്പ് 3(1)(ബി)-ലെ പരിമിതിവ്യവസ്ഥ അവസാനിക്കുന്നത് എന്നും

വാദിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ, പ്രവേശനത്തിന് മാത്രമായി ഒരു തുക ഈടാക്കുകയും ഗെയിമുകൾക്കും റൈഡുകൾക്കും വെവ്വേറെ ചാർജ് ഈടാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ വിനോദ പാർക്ക് 15 ശതമാനം വിനോദ തീരുവ നൽകേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, ഗെയിമുകൾക്കും റൈഡുകൾക്കുമുള്ള ചാർജുകൾ ഉൾപ്പെടെ ഒരു മൊത്തത്തുക വിനോദ പാർക്ക് ഈടാക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം 7.5 ശതമാനം വിനോദ തീരുവയാണ് നൽകേണ്ടത്.

11. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരം വകുപ്പ് 3(1)(എ) അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം നൽകേണ്ട നികുതിക്ക് നികുതി അവധി നൽകുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ വിനോദ പാർക്കിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നാലാമത്തെയും അഞ്ചാമത്തെയും വർഷത്തിൽ നികുതി 3.75 ശതമാനം ആയിരിക്കുമെന്നും വാദിക്കപ്പെടുന്നു.

12. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികളുടെ അഭിജ്ഞനായ അഭിഭാഷകൻ ഉന്നയിച്ച വാദത്തിൽ യാതൊരു കഴമ്പുമില്ലെന്ന് ഈ കോടതി കണ്ടെത്തുന്നു. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള ആദ്യ മൂന്ന് വർഷങ്ങളിൽ നികുതി നൽകേണ്ടതില്ലാത്തതിനാൽ തർക്കമില്ല. നാലാമത്തെയും അഞ്ചാമത്തെയും വർഷത്തിലും തുടർന്ന് ആറാം വർഷം മുതലും ചുമത്തേണ്ട വിനോദ തീരുവയെ ചൂറ്റിപ്പറ്റിയാണ് തർക്കം. വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ അല്ലെങ്കിൽ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ഉള്ള നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം നൽകണമെന്ന് വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ലെ ഉപഖണ്ഡം (ii) വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ലെ ഉപഖണ്ഡം (ii)-ന്റെ ആദ്യ ഭാഗം അനുസരിച്ച്, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി) പ്രകാരം ചുമത്താവുന്ന 15 ശതമാനത്തിന്റെ 50 ശതമാനമാണ് വിനോദ തീരുവ എന്നതിൽ തർക്കത്തിന് സാധ്യതയില്ല.

13. നിയമത്തിലെ ഉപവകുപ്പ് 3(2) ആണ് വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടത്. വിനോദ പാർക്കുകളിലേക്കുള്ള പ്രത്യേക വിഭാഗം സന്ദർശകർക്ക് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി) നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം നിരക്കിൽ നികുതി ചുമത്തുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥ. താഴെ പറയുന്നവയാണ് ആ വിഭാഗങ്ങൾ:

എ) "ഏതെങ്കിലും സൊസൈറ്റിയിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യയോ സംഭാവനയോ ആയി നൽകുന്ന മൊത്തത്തുക", അല്ലെങ്കിൽ

ബി) "ഒരു സീസൺ ടിക്കറ്റിനായി" അല്ലെങ്കിൽ

സി) "തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശന അവകാശത്തിനായി" അല്ലെങ്കിൽ

ഡി) "ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിനായി"

14. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ മുകളിൽ പറഞ്ഞ നാല് വിഭാഗങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നില്ലെന്ന് ഈ കോടതി കണ്ടെത്തുന്നു. വിഭാഗം (എ) എന്നത് ഏതെങ്കിലും സൊസൈറ്റിയിലേക്കുള്ള വരിസംഖ്യയോ സംഭാവനയോ ആയി നൽകുന്ന മൊത്തത്തുകയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. സൊസൈറ്റി എന്നത് നിയമത്തിൽ നിർവചിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, 1860-ലെ സൊസൈറ്റീസ് രജിസ്ട്രേഷൻ നിയമപ്രകാരമോ മറ്റ് സമാനമായ നിയമങ്ങൾ പ്രകാരമോ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത സൊസൈറ്റി എന്നാണ് സൊസൈറ്റി എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. സൊസൈറ്റിക്ക് പണം നൽകുന്നില്ലാത്തതിനാൽ റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ അത്തരം വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടില്ല. സന്ദർശകർക്ക് സീസൺ ടിക്കറ്റ് നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന വാദം റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്കില്ല. സീസൺ ടിക്കറ്റ് എന്നാൽ ഒരു നിശ്ചിത സമയത്ത് വിനോദ പാർക്ക് പതിവായി സന്ദർശിക്കുന്നയാൾ എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

15. വിഭാഗം (ഡി) പ്രകാരം, ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും വിനോദത്തിന് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നികുതിയുടെ 50 ശതമാനം ചുമത്തുന്നത്, സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെയോ മുനിസിപ്പൽ കോർപ്പറേഷന്റെയോ തീരുമാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്കോ മറ്റ് വിനോദ പാർക്ക് ഉടമകൾക്കോ കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ നികുതി ചുമത്താൻ അനുവദിക്കുന്ന ഇളവ് നൽകണോ എന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടത് അവരാണ്.

16. മുകളിൽ വിവരിച്ച വിഭാഗം (സി)-യുമായി, അതായത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് പ്രധാന വാദം നടക്കുന്നത്. തങ്ങൾ നൽകുന്ന ടിക്കറ്റ് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിനുള്ള ടിക്കറ്റാണെന്നാണ് റിട്ട് ഹർജികക്ഷികളുടെ അഭിഭാഷകന്റെ വാദം. പ്രസ്തുത വാദത്തിൽ യാതൊരു കഴമ്പുമില്ലെന്ന് ഈ കോടതി കണ്ടെത്തുന്നു. ഗെയിമുകളോ റൈഡുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഇവ രണ്ടും

ഉൾപ്പെടെ വിവിധ തരം വിനോദങ്ങൾ പ്രവേശന ഫീസ് വാങ്ങി സ്ഥിരമായി നൽകുന്ന സ്ഥലമായാണ് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(എ-1) പ്രകാരം വിനോദ പാർക്കിനെ നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിനോദ സ്ഥലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിച്ച ഒരു വ്യക്തി പിന്നീട് മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിനായി നൽകുന്ന പണമാണ് പ്രവേശനത്തിനുള്ള പണം എന്ന് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(ബി) നിർവചിക്കുന്നു. വിനോദം നടക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തേക്കുള്ള പ്രവേശനം ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശനം എന്ന് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(ഡി) കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു.

17. എല്ലാ റൈഡുകൾക്കും ഗെയിമുകൾക്കുമായി പ്രവേശന അവകാശമായി ഒരു മൊത്തത്തുക നൽകുമ്പോൾ, അത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമായി മാറുമെന്ന വാദം നിലനിൽക്കുന്നതല്ല. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ഒരു കോമ്പൗണ്ടിലുള്ള ഒന്നോ അതിലധികമോ റൈഡുകളോ ഗെയിമുകളോ ഉൾപ്പെടെ ഒരൊറ്റ ടിക്കറ്റാണ് നൽകുന്നത്. ഓരോ റൈഡിനും ഗെയിമിനും വെവ്വേറെ തുക ഈടാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്ക് വാദമില്ല. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 2(ഡി) പ്രകാരം വിനോദത്തിനായുള്ള പ്രവേശനത്തിൽ സേവന ദാതാവ് നൽകുന്ന എല്ലാ റൈഡുകളും ഗെയിമുകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികൾ എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഒരു ദിവസത്തെ ഒറ്റ ടിക്കറ്റിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളായി കണക്കാക്കാം എന്നല്ല. ഒരു ഗെയിമിനോ റൈഡിനോ ഉള്ള സൗകര്യം ഒന്നിലധികം ദിവസങ്ങളിൽ നൽകുകയും ഓരോ ദിവസത്തെയും ഇവന്റുകൾക്കായി സംയോജിത ടിക്കറ്റ് നൽകുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികൾ എന്ന് പറയാനാവുക. അപ്പോൾ മാത്രമേ അത് തുടർച്ചയായ വിനോദ പരിപാടികളാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയൂ.

18. പ്രവേശന ടിക്കറ്റ് നൽകിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അത് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമല്ല, മറിച്ച് വകുപ്പ് 3(1)(ബി) പ്രകാരം മാത്രമാണ്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2)-ൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന നാല് വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഒരു വിനോദ പാർക്ക് സന്ദർശകന് വകുപ്പ് 3(2) ബാധകമല്ല. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2)-ന്റെ പരിധിയിൽ വരാത്തതിനാൽ, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2)-ൽ നിർദ്ദിഷ്ട വിഭാഗം ആളുകൾക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള 50 ശതമാനം ഇളവിന് അവർക്ക് അർഹതയില്ല.

19. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി), വകുപ്പ് 3(2) എന്നിവയേക്കാൾ പ്രാബല്യം വകുപ്പ് 3(5)(എ)-ക്കുണ്ട്. വിനോദ പാർക്ക് ആരംഭിച്ച തീയതി മുതൽ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് വർഷങ്ങളിൽ വിനോദ തീരുവ നൽകേണ്ടതില്ലാത്തതിനാൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ, തുടർന്നുള്ള രണ്ട് വർഷങ്ങളിൽ, വകുപ്പ് 3-ലെ ഉപവകുപ്പ് (1)-ലെ ഖണ്ഡം (ബി) പ്രകാരമോ, അല്ലെങ്കിൽ ഉപവകുപ്പ് (2) പ്രകാരമോ ആണ് നികുതി ചുമത്തേണ്ടത്. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(1)(ബി) എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും ബാധകമാണ്, എന്നാൽ വകുപ്പ് 3(2) അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിർദ്ദിഷ്ട വിഭാഗങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ ബാധകമാകൂ. എല്ലാ വിനോദങ്ങൾക്കും എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള ഇളവിന് അർഹതയില്ല. അതിനാൽ, റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾക്ക് നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള ആനുകൂല്യം അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. റിട്ട് ഹർജികക്ഷികൾ ആദ്യം നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരവും പിന്നീട് വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരവും ആനുകൂല്യം അവകാശപ്പെടുന്നു എന്നത് അസംബന്ധമാണ്. വിനോദ പാർക്കുകൾക്ക് വകുപ്പ് 3(2) അല്ലെങ്കിൽ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു ആനുകൂല്യത്തിന് മാത്രമേ അർഹതയുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. വകുപ്പ് 3(2) എല്ലാ വിനോദ പാർക്കുകൾക്കും മറ്റ് എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ബാധകമല്ലാത്തതിനാൽ, വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരമുള്ള വിനോദ തീരുവ മാത്രമേ ചുമത്താൻ കഴിയൂ. നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരമുള്ള നികുതി അതിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന നിർദ്ദിഷ്ട വിഭാഗങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ ചുമത്താൻ കഴിയൂ.

20. അതിനാൽ, നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 3(5)(എ) പ്രകാരം, വകുപ്പ് 3(2) പ്രകാരം നൽകേണ്ട നികുതിയുടെ 50 ശതമാനമാണ് വിനോദ തീരുവ എന്ന ഹൈക്കോടതി വിധിന്യായത്തോട് യോജിക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് കഴിയില്ല. തൽഫലമായി, ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച ഉത്തരവ് റദ്ദാക്കുന്നു. അപ്പീലുകൾ അനുവദിച്ചു.

നിധി ജെയിൻ അപ്പീലുകൾ അനുവദിച്ചു.